

Rejenka.

(Nadaljevanje).

Ne daleč od Čekalkove hiše kraj gozda je stalo na skalni steni znamenje, postavljeno iz grobega kamena. V njem je visela podoba Matere božje.

V lepem mesecu maju so hodile vaške deklice k temu znamenju in krasile sveto podobo s poljskimi cvetkami. Če je bil lep večer, je klečalo tam pol Krasnova. Pobožne Marijine pesmi in iskrene molitve so se tam dvigale k zvezdnatemu nebu, kjer kraljuje Mati božja, ozaljšana z zvezdami. Med petjem pobožne množice so se milo glasili slavci, je šustel zeleneči gozd, in vlažne pomladanske sapice so sušile pot s čela utrujenih vaščanov.

Pred podobo Matere božje je plapolala svetiljka, ki jo je ves maj napolnjevala in prižigala Čekalka. Umeje se samoobsebi, da je vedno klečala med drugimi Marijinimi častilkami tudi Anica tik nje. To so bili res trenutki prave neskaljene sreče.

Pa Čekalka ni hodila k Materi božji pri gozdu le v krasnem mesecu majniku; obiskavala je to kapelico tudi poleti in jeseni, če je bilo količkaj ugodno vreme, vsako soboto in molila tam ob lahnem utripanju svetiljke, in Anica je hodila ž njo.

Nekoč, okoli godu svetega Janeza Krstnika, sta šli Čekalka in Anica po solnčnem zahodu spet k priljubljeni kapelici. Anica je izmolila z rednico nekaj češčenamarij, toda nestanovitna otroška misel se je z molitvijo kmalu utrudila, in oči Aničine so jele bloditi po lepi okolici. Tedaj je zagledala v grmovju, kakor bi letale iskre. Pocukala je rednico za krilo in zašepetala:

»Babica, poglejte, kaj pa je to?«

Čekalka se je zdrnila iz molitve, pogledala in rekla:

»To so kresnice.«

»Kresnice?« se je začudila deklica. »I, kaj pa so to — kresnice?«

»No, to so mušice, ki se svetijo kakor iskre.«

»Zakaj se pa svetijo?«

»No, počakaj, povem ti vse.«

Rednica je sedla na kamen poleg kapelice, privila Anico k sebi, pa je jela pripovedovati:

»Ko je umrl sveti Janez, tisti, ki je Jezusa krstil v reki Jordanu — Herod ga je dal obglaviti —«

Anica je prikimala, da ve.

»Ko je torej sveti Janez umrl, so pokopali njegovo truplo, in ljudje so hodili na njegov grob molit in pripovedovali so, da se ruša nad njegovim grobom giblje, kakor bi sveti Janez ne bil mrtev, ampak kakor bi v grobu dihal. In prišlo je tudi mnogo paganov na tisti sveti grob, verjeli so v čudež in se dali krstiti. To je pa jezilo nekega hudobnega kralja, pa je prepovedal ljudem, moliti na njegovem grobu. Ali čimbolj je prepovedoval, tembolj so ljudje romali tja. In godili so se veliki čudeži na tistem grobu.

Nato se je kralj še boj razsrdil in rekel svojim dvorjanom: 'Videli boste, da ne bo tja nobenega več!' Ukazal je torej krvnikom, da bi truplo svetega Janeza izkopali in sežgali, pepel pa razmetali na vse strani. Pa ker je bil tako hudoben in ni verjel nikomur, niti krvnikom ne, je šel sam ž njimi na grob, dal sveto truplo izkopati, vreči v ogenj in videl je na svoje oči, kako gori. In ko je bilo sveto truplo sežgano, so vzeli krvniki lopate pa razmetali pepel na vse strani, da so letele iskre. A te iskre je izpremenil Bog v žareče mušice. Te so se razletele po vsem svetu in vsako leto letajo poleti ter svetijo po vsem svetu, da bi se vsi ljudje spomnili Jezusovega prijatelja, svetega Janeza, in ga častili.«

Anica je pobožno gledala sveteče se mušice in nehote sklenila roke.

Prišel je pred kresom najveseljši dan vsega leta — slavnost presvetega Rešnjega Telesa. Čekalkova sta o njem že dolgo prej pripovedovala Anici in se veselila nanj kakor otroka. Čekalka je kupila rejenki novo krilce in ruto, da bi mogla tedaj k procesiji. Prosila je tudi v bližnji vasi prijateljico, da bi ji pomagala deklenco obleči.

Ko so šli o svetem Rešnjem Telesu zjutraj v cerkev, je bil Krasnov kakor izpremenjen. Po vsej vasi je bil drevored mladih brez, pred hišami pa je bilo vse pometeno. Cesta, koder je imela iti procesija z Najsvetejšim, je bila potresena s vrtnimi in poljskimi cveticami. Nebo se je smehljalo v najveselejši modrini, in še zrak je dišal nekako svečano. Anici se je zdel ves svet lepši, in njeno mlado srce je kar vriskalo od veselja. Pri fari ji je Karla tako lepo skodrala lase, da je bila Anica kakor angelček na podobi. Ko ste se potem vrnili domov, je Čekalka oblekla Anico v novo krilo, dala ji v roke košarico s cvetjem in jo po prvem zvonjenju peljala v cerkev.

Pri Tomčih, Križarjevih, Dostalovih in Novakovih so imeli pred vrati postavljene oltarje in na njih toliko podob, zrcal, pisanih tkanin, vencev in cvetic, da nikoli tega. Tako lepih oltarjev še v cerkvi ni bilo — tako vsaj se je zdelo Anici. Vso pot v cerkev ni črhnila besedice; samo smehljala se je, gledala in strmela.

Potem pa v cerkvi tisto dišeče rožno cvetje! In crgle na koru, pa petje, pa zlati plašč, ki ga je imel župnik pri sveti maši! A po sveti maši tista procesija! Spredej šolski otroci, potem mladeniči, dekleta, gospodje, godci, pevci, potem učitelj in deklice, ki so sipale cvetje. Ministrantje so nosili goreče sveče, cerkvenik je kadil s kadičnico, gospod župnik je pa nesel pod nebom presveto Rešnje Telo.

O ti moj Bog, to je bilo lepo, kakor v samih nebesih! Anici se je zdelo, da ni več na zemlji. Srce se ji je tajalo od sreče, ki ji je sijala iz oči.

Kmalu za njo je šla v procesiji stara Čekalka, in so ji tudi od radosti iskrile oči, ko je gledala svojo ljubo rejenko.

(Dalje.)

